

Warszawa, dnia 15 października 2020 r.

Poz. 1805

**OBWIESZCZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW**

z dnia 8 października 2020 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji

1. Na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 2011 r. w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1016), z uwzględnieniem zmiany wprowadzonej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 września 2019 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. poz. 1917).

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity rozporządzenia nie obejmuje § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 września 2019 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. poz. 1917), który stanowi:

„§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.”.

Prezes Rady Ministrów: *M. Morawiecki*

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów
z dnia 8 października 2020 r. (poz. 1805)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lutego 2011 r.

w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji

Na podstawie art. 174 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427 i 1492) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) ruchomości, na które rozciąga się stosowanie, w całości lub w części, przepisów działu II rozdziału 6 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zwanej dalej „ustawą”, w zakresie ich przechowywania, oszacowania i sprzedaży;
- 2) przypadki, w których może nastąpić nieodpłatne przekazanie ruchomości, o których mowa w pkt 1, lub ich zniszczenie;
- 3) sposób rozliczania wydatków związanych z przechowywaniem lub sprzedażą ruchomości niestanowiących własności Skarbu Państwa.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o likwidacji ruchomości, rozumie się przez to czynności związane ze sprzedażą, nieodpłatnym przekazaniem lub zniszczeniem ruchomości.

§ 3. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące przechowywania, oszacowania i sprzedaży ruchomości stosuje się do ruchomości:

- 1) które stały się własnością Skarbu Państwa albo powiatu na podstawie:
 - a) prawomocnego orzeczenia przepadku przedmiotów, wydanego w postępowaniu karnym, w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe, w postępowaniu administracyjnym, w postępowaniu cywilnym oraz w postępowaniu w sprawach o wykroczenia,
 - b) przepisów o likwidacji niepodjętych depozytów,
 - c) darowizny, zrzeczenia się, dziedziczenia ustawowego oraz objęcia w posiadanie rzeczy niczyjej,
 - d) prawomocnego orzeczenia kary konfiskaty mienia,
 - e) przepisów o majątkach opuszczonych i poniemieckich;
- 2) niestanowiących własności Skarbu Państwa, jeżeli podlegają likwidacji na podstawie:
 - a) przepisów prawa karnego, karnego skarbowego lub celnego,
 - b) przepisów o likwidacji niepodjętych depozytów, z wyjątkiem:
 - (uchylone),
 - przedmiotów stanowiących sprzęt i ekwipunek wojskowy oraz sprzęt i ekwipunek policyjny,
 - przedmiotów, których posiadanie wymaga zezwolenia organów administracji publicznej,
 - ryb i sprzętu rybackiego, podlegających zatrzymaniu na podstawie przepisów o rybołówstwie morskim,
 - mienia wydobytego z morza,
 - zabytków archeologicznych w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

§ 4. 1. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące organu egzekucyjnego stosuje się odpowiednio do:

- 1) naczelników urzędów celno-skarbowych, wyznaczonych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w zakresie przechowywania i likwidacji:
 - a) towarów o nieunijnym statusie celnym, które:
 - zostały przejęte na własność Skarbu Państwa na podstawie rozstrzygnięć wydanych w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe,
 - zostały przejęte na własność Skarbu Państwa w drodze nieodpłatnego przekazania lub zrzeczenia się, w przypadkach przewidzianych w przepisach prawa celnego,
 - znajdują się w dyspozycji organów celnych i podlegają likwidacji na podstawie przepisów o postępowaniu karnym, prawa karnego wykonawczego oraz prawa karnego skarbowego,

- b) towarów, które zostały przejęte na własność Skarbu Państwa na podstawie rozstrzygnięć wydanych przez sąd powszechny w postępowaniu w sprawach celnych,
 - c) towarów, które znajdują się w dyspozycji organów celnych i podlegają likwidacji na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. poz. 1537 oraz z 2009 r. poz. 1241),
 - d)¹⁾ przedmiotów – które stały się własnością Skarbu Państwa na podstawie prawomocnego orzeczenia ich przypadku – innych niż określone w art. 179 § 5 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2020 r. poz. 19, 568, 695 i 1106) w prowadzonych przez naczelnika urzędu celno-skarbowego sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe,
- 2) starostów w zakresie:
 - a) (uchylona),
 - b) likwidacji ruchomości, które zostały przejęte na rzecz powiatu na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568, 695, 1087 i 1517),
 - 3) naczelników urzędów skarbowych – w odniesieniu do przechowywania oraz likwidacji ruchomości innych niż określone w pkt 1 i 2
- zwanych dalej „organem likwidacyjnym”.

2. Przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące poborcy skarbowego stosuje się odpowiednio do pracownika obsługującego organ likwidacyjny, upoważnionego do likwidacji ruchomości.

3. O ile dalsze przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej, przepisy działu II rozdziału 6 ustawy dotyczące zobowiązanego stosuje się do właściciela ruchomości niestanowiącej własności Skarbu Państwa lub ostatniego właściciela ruchomości przed przejściem jej na własność Skarbu Państwa albo powiatu.

§ 5. 1. Do oszacowania wartości ruchomości podlegających sprzedaży stosuje się przepisy art. 99 § 1, 3 i 4 ustawy.

2. Przepisów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do ruchomości, których wartość została oszacowana przez organ likwidacyjny lub biegłego wezwanego przez ten organ przed przejściem ruchomości na własność Skarbu Państwa albo powiatu, jeżeli od daty tego oszacowania nie upłynął rok, a z innych okoliczności nie wynika, aby w tym okresie ich wartość mogła ulec zmianie.

§ 6. 1. Do przechowywania ruchomości stosuje się odpowiednio przepisy art. 100–103 ustawy.

2. Przepis art. 100 § 1 ustawy, w części dotyczącej pozostawienia ruchomości pod dozorem zobowiązanego lub jego dorosłego domownika albo innej osoby, stosuje się w szczególności uzasadnionych przypadkach.

§ 7. 1. Do sprzedaży ruchomości stosuje się przepisy art. 104 i 105 oraz art. 105a § 1–3, 5 i 6, a także art. 105b–108 ustawy oraz przepisy wydane na podstawie art. 109 § 1 i 2 ustawy.

2. Nie stosuje się przepisu art. 107 § 2a ustawy w części dotyczącej wierzyciela i zobowiązanego oraz przepisu art. 107a § 1 ustawy w części dotyczącej wyrażania zgody na przetarg ofert.

3. Do sprzedaży: Straży Granicznej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Państwowej Straży Pożarnej i izbie administracji skarbowej ruchomości będących pojazdami samochodowymi i podlegających likwidacji w przypadkach, o których mowa w § 4 ust. 1 pkt 1 lit. a tiret pierwsze i drugie, lit. b i pkt 2 lit. b, stosuje się odpowiednio art. 105 § 3 ustawy.

§ 8. 1. Ruchomości stanowiące zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami przekazuje się nieodpłatnie państwowym albo samorządowym instytucjom kultury.

2. Do wydania opinii, czy ruchomość stanowi zabytek, oraz do wskazania państwowej albo samorządowej instytucji kultury, której ruchomość może być przekazana, jest właściwy wojewódzki konserwator zabytków, a w przypadku materiałów bibliotecznych – dyrektor Biblioteki Narodowej w Warszawie.

§ 9. 1. Ruchomości nienadające się do obrotu handlowego, a przedstawiające wartość użytkową, mogą być przekazane nieodpłatnie *zakładom opieki zdrowotnej*²⁾, jednostkom organizacyjnym pomocy społecznej, szkołom i placówkom oświatowym, instytucjom kultury, organizacjom charytatywnym, organom administracji publicznej oraz szkołom wyższym, instytutom badawczym lub innym jednostkom organizacyjnym prowadzącym badania naukowe lub prace rozwojowe, jeżeli mogą być przez te podmioty wykorzystane przy realizacji ich zadań statutowych, z zastrzeżeniem ust. 2.

¹⁾ Dodana przez § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 września 2019 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. poz. 1917), które weszło w życie z dniem 10 października 2019 r.

²⁾ Obecnie: zakładom leczniczym podmiotów leczniczych na podstawie art. 40 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o zmianie ustawy o działalności leczniczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 960), która weszła w życie z dniem 15 lipca 2016 r.

2. Przekazanie ruchomości, które naruszałoby prawo autorskie lub prawo pokrewne albo prawo własności przemysłowej, może dojść do skutku, jeżeli właściciel prawa wyrazi na to zgodę lub gdy podmiot, o którym mowa w ust. 1, zobowiąże się do usunięcia z niej znamion naruszonego prawa, o ile jest to możliwe.

3. Ruchomości nadające się do obrotu handlowego, inne niż określone w art. 105 § 2 i 4 oraz art. 109 § 1 pkt 2 ustawy, mogą być w przypadku klęski żywiołowej w rozumieniu przepisów o stanie klęski żywiołowej przekazane nieodpłatnie podmiotom, o których mowa w ust. 1, jeżeli przekazanie tych ruchomości przyczyni się do złagodzenia bezpośrednich skutków takiej klęski.

4. Ruchomości, których dopuszczenie do obrotu handlowego wymaga uzyskania certyfikatu zgodności, mogą być przekazane nieodpłatnie podmiotom wykonującym badania laboratoryjne, jeżeli koszt uzyskania certyfikatu zgodności przekraczałby spodziewane wpływy ze sprzedaży tych ruchomości, a ruchomości mogą być wykorzystane do celów badawczych.

§ 10. 1. Przepisy § 8 ust. 1 oraz § 9 ust. 1, 3 i 4 mają zastosowanie wyłącznie do ruchomości, które stanowią własność Skarbu Państwa albo powiatu.

2. Nieodpłatne przekazanie ruchomości, o których mowa w § 9 ust. 1, 3 i 4, stanowiących własność Skarbu Państwa następuje za zgodą właściwego dyrektora izby administracji skarbowej.

3. Zgoda, o której mowa w ust. 2, może być udzielana każdorazowo albo na przekazywanie ruchomości w określonym czasie lub w zakresie określonych rodzajów ruchomości.

4. Nieodpłatne przekazanie następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego, w którym podaje się wartość szacunkową przekazywanych ruchomości, określoną w sposób wskazany w § 5.

§ 11. 1. Ruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa albo powiatu, których likwidacja, w sposób określony w § 7 lub 9, nie doszła do skutku, mogą być zniszczone.

2. Zakwalifikowanie ruchomości do zniszczenia następuje przez komisję powołaną przez organ likwidacyjny. Zniszczenia dokonuje się komisyjnie. Z czynności zniszczenia sporządza się protokół.

§ 12. 1. Wydatki związane z przechowywaniem lub sprzedażą ruchomości niestanowiących własności Skarbu Państwa pokrywa się z kwot uzyskanych ze sprzedaży tych ruchomości.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, w części przekraczającej kwotę uzyskaną ze sprzedaży, pokrywa się z budżetu państwa, z wyjątkiem wydatków dotyczących ruchomości stanowiących własność powiatu, które pokrywa się według odrębnych przepisów.

3. Środki pieniężne z tytułu nadwyżki kwoty uzyskanej ze sprzedaży ruchomości, o której mowa w ust. 1, nad wydatkami związanymi z jej przechowywaniem lub sprzedażą przechowuje się na rachunku depozytowym organu likwidacyjnego do czasu rozstrzygnięcia sprawy własności ruchomości.

§ 13. 1. Zbycia przedmiotów wartościowych, stanowiących własność Skarbu Państwa i przyjętych na przechowanie przez Narodowy Bank Polski przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, dokonują organy likwidacyjne właściwe według miejsca przechowywania tych przedmiotów, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zbycia przedmiotów wartościowych przyjętych na przechowanie przez Centralę Narodowego Banku Polskiego dokonują organy likwidacyjne wyznaczone przez dyrektora *Izby Skarbowej*³⁾ w Warszawie.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia⁴⁾.⁵⁾

³⁾ Obecnie: izby administracji skarbowej na podstawie art. 160 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948), która weszła w życie z dniem 1 marca 2017 r.; wszedł w życie z dniem 2 grudnia 2016 r.

⁴⁾ Rozporządzenie zostało ogłoszone w dniu 3 marca 2011 r.

⁵⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. poz. 449), które utraciło moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1018 i 1466).